(Nro. 215.)

GAZETA LWOWSKA.

W Poniedziałek Nro. 108. 20. Września 1819.

Kalitecki

U w i a d o m i e n i e.

Na Polską gazetę Lwowską przyymuie się prenumerata na ćwierć roku od 1go Października do ostatniego Grudnia r. b. za ZR. Dwanaście W. W. a to we Lwowie, w Expedycyi C. K. zwierzchnego Urzędu pocztowego a na prowincyiach we wszystkich C. K. Urzędach pocztowych prowincyynych.

Wiadomości zagraniczne.

Wielka Brytania i Irlandyia.

Naynowsze wiadomości z Manszestru umieszczone w gazetach Londynskich z d. 24. Sierpnia dochodzą do d. 22go do południa. Dnia 20 i 22go zaszły były znowu niepokoie, wszakże nie wiele znaczące. Nieukontentowani poprzestali tym razem na wytłoczeniu kilku okien. Stałe postanowienie Władz zdaie się zmuszać ich do uszanowania. — Hunt i wspólnicy siedzą dotąd ieszcze w więzieniu, iako obwinieni o zdradę Stanu. Oczekuią rozstrzygnienia Rządu, względem dalszego postępowania.

Hunt na kilku dni przed uwięzieniem swoiem ogłosił list, w którym stara się winę strzelenia z pistoletu na Bircha policyianta odwrócić od Reformatorów, i złożyć na pisarza Magistratu bezpieczeństwa w Stockporcie, który uczynić to miał dla tego, aby w sprawie przeciwko P. Ch. Wolseleyowi i innym Reformatorom mógł na tem zasadzać swoie wnioski. Zaprzecza on, aby pistolet nabity był kulą; Birch przyszedł iuż prawie do zupełnego zdrowia, chociaż kuli z ciała nie wyięli, którey znaleść nie mogli.

W Huddersfieldzie i w niektórych innych mieyscach odprawili Reformatorowie Zgromadzenie, wszakże dosyć spokoynie. W Prestonie i w wielu innych mieyscach wzbraniały się Zwierzchności zwoływać Zgromadzenie na żądanie Reformatorów.

Harrisona uwięziono w Stockporcie d. 21go, za mowy buntownicze, miane w Niedzielę w temże mieście. Nie mogąc dać porękoymi, zaprowadzony został do zamku Chesterskiego.

Bieg papierów publicznych (*Stocks*) nie popadł żadney odmianie z powodu niepokoiących wiadomości nadeszłych z niektórych okolic Kraiu; dowód oczywisty, że większa liczba obywateli prawych i przyiacioł Oyczyzny, nie lęka się bynaymniey tych bezprawiow kupiącey się zgrai.

Xiążę Wellington powrócił d. 20. Sierpnia do Londynu, z podróży przedsięwziętey dla oglądania twierdz Niderlandzkich, i na drugi dzień przytomny był Radzie gabinetowey w biurze Ministeryium spraw wewnętrznych.

Xiężniczka Walii ziedzie do Londynu, nie dla sprawy rozwodowey iak głoszono, ale dla odebrania summ należących się Jey ze spuścizny Jey Brata, zmarłego Xięcia Brunszwickiego, których to summ iak wiadomo nie chcą wypłacić Jey, Exekutorowie testamentu Lord Castelreagh i Hrabia Münster, uznawaiąc dowody, na których Xiężniczka ta roszczenia swoie zasadza, bydź fałszywemi.

Wyspa S. Heleny.

Niektórzy podróżni przybyli z wyspy S. Heleny zapewniaią, że wzmiankowana niedawno bitwa morska dana iakoby dla rozrywki Gubernatorowey, nakazana została od samego Gubernatora, a to dla przekonania się, iak się w tym razie znaydzie Napoleon i iego towarzysze.

Francyia.

P. Dunoyer, Redaktor pisma czasowego: *le Censeur*, (z P. *Comte*) uznany został przez Sąd Przysięgłych (*Jury*) większością 7 głosów przeciwko 5 winnym obrazy wyrządzoney Podofficerowi nie mianowanemu imiennie, i za to skazanym na miesiąc do więzienia, 500 frank. kary pieniężney i 1000 frank. wynagrodzenia. Podofficer Croissans był oskarżycielem iego,

)(

powiadał: że człowiek piiany wpadł mu przypadkiem na bagnet i skaleczył się, a wydawca pisma Censenr ogłosił: iako człowiek ten ugodzony był bagnetem umyślnie i został przebitym, i że postępek ten nie był skarconym przez Zwierzchność woyskową. (Gazeta Paryzka *le Constitutionel* uwiadomia, iż przyymuie składki dla P. Dunoyer, celem zastąpienia kosztów sprawy i kary pieniężney. Nikt atoli nie potrzebnie dać więcey, iak tylko 50 centym. Zebrano iuż znaczną summę).

Królestwo Polskie.

Gazety Warszawskie umieściły Konwencyię likwidacyyną między N. Cesarzem wszech Rossyi, Królem Polskim a N. Królem Pruskim, W. Xięciem Poznańskim zawartą d. 10/22. Maia a zatwierdzoną d. 17. Lipca 1819, obeymuiącą 16. artykułów z których nayistotnieysze są następuiące:

„Art. 1.) Konwencyia Bajonuska zostawszy zniesioną, tak przez traktaty Paryzkie 1814 roku, iak i przez Konwencyią Wiedeńską 1815 roku, a obiedwie wysokie kontraktuiące Strony zezwalaiąc niniejszą na zniesienie także obowiązków Rządu względem Rządu, postanowionych ostatnią z rzeczonych umów; bank i kassa Inwalidów w Berlinie, wracaią od tey chwili do zupełney posiadłości i użytku tak kapitałów dawniey im przynależnych, iak i tych, które nabydź mogły do dnia dzisieyszego. Te kapitały uważane będą iako własność prywatna i oba powyżey rzeczone instytuty będą mogł yrozrządzać niemi w ten sam sposób, w iaki Instytuta i prywatni Prussy do dawnych praw iuż zwróceni rozrządzaią dziś swoiemi. Rząd Polski obowięzuie się zwrócić Pruskiemu gotowizną to wszystko co wpłynęło od 1. Styeznia 1815 roku na kapitały, iako też na procenta summ Pruskich, które stanowiły przedmiot Konwencyi Bajonskiey. Nadto obowięzuie się zwrócić Rządowi Pruskiemu wszystkie dokumenta, papiery, oraz wszelkie wiadomości dotyczące kapitału w banku lub kassy inwalidów, równie iak inne dokumenta złożone tymczasowie do rąk Kommissarzy Polskich 14 Maia 1818 roku, a których wykaz zamierzonym iest w protokóle, który osobno podpisanym został. Art. 2.) To wszystko, co w Konwencyi 30. Marca 1815 roku i w iey artykułach dodatkowych dotycze zobopólnych obowiązków i stosunków wzaiemnych wierzycieli z dłużnikami, iest utrzymanem. Co do terminu pięciomiesięcznego dozwolonego na dobro dłużników art. 5. (dodatkowym) postanowionem iest: że każdy wierzyciel Pruski, który nabył iakąkolwiek wierzytelność Polską od 1. Maia 1818 roku, lub też zwróconym został do praw swoich bądź przez Konwencyią Wiedeńską 30. Marca 1815 roku, bądź przez niniejszą, winien będzie dla zapewnienia użytku praw swoich dopełnić przepisów art. 1690 Kodexu Cywilnego Królestwa Polskiego wskazanych; a nawzaiem dłużnik Polski używać będzie rzeczonego pięciomiesięcznego terminu, zacząwszy od dnia, w którym od wierzyciela swoiego odebrał wręczenie w celu oświadczenia się aktem urzędowym, i chce korzystać z dobrodzieystw, które mu nadaią art. 1. 2. i 3. dodatkowey Konwencyi 30. Marca 1815 roku. Opuszczenie tey formalności pozbawi dłużnika dobrodzieystw nadanych mu artykułami wyżey rzeczonemi, i natenczas postępowanem z nim będzie wedle praw w Królestwie Polskiem moc maiących. Z resztą rozumie się samo przez się, że w razie zapadłego iuż ostatecznego wyroku, lub zawartey między dłużnikiem i wierzycielem dobrowolney umowy, żadne inne rozporządzenia mieysca mieć nie mogą. Art. 3.) Prussy zrzekaią się, tak kapitału 18,573,952 21/30 złotych Polskich, iak i procentów od tey summy, które podług brzmienia Traktatu Wiedeńskiego z dnia 21. Kwietnia (3. Maia) 1815 roku przez Skarb Xięztwa Warszawskiego zapłacone bydź im miały. Art. 4.) Rząd Polski zrzeka się w swoiem i swych poddanych imieniu, wszelkich iakichkolwiek bądź pretensyy (poprzedzaiących Traktat Tylżycki) któreby mógł rościć do Prus, z powodu wszelkiego rodzaiu depozytów administracyynych lub sądowych, bądź, że te depozyta w latach 1806 i 1807 do Królewca dla bezpieczeństwa wywiezionemi zostały, bądź że Rząd Pruski niemi w inny rozporządził sposób. Zrzeka się on również reklamacyi, tak summ wszelkich, weszłych do kass Pruskich w ogólności przed i w czasie tey epoki, bądź administracyynych bądź sądowych, iako i innych summ wręczonych Kommissarzom Pruskim w papierach Pruskich r. 1811 i 1812. Rząd Polski zrzeka się także reklamowania od Rządu Pruskiego zapłaty za dostarczenia uczynione przez mieszkańców Królestwa Polskiego w roku 1812 woyskom Francuzkim, w zastępstwie Rządu Pruskiego. Uwalnia także Rząd od zobowiązań przyiętych artykułem 34 Traktatu Wiedeńskiego, w zapłaceniu mieszkańcom Xięztwa Warszawskiego, dziś poddanym Królestwa Polskiego trzech dziesiątych części tych summ, które ciż mieszkańcy od różnych Rządów władaiących tem Xięztwem do dnia 1. Czerwca 1815 roku, żądać maią prawo, zrzekaiąc się

także reklamacyi roszczonych lub na przyszłość rościć się mogących z tytułu wszelkich dostarczeń bądź dla woysk Pruskich, bądź Rossyyskich przez mieszkańców Xięztwa Warszawskiego, dziś poddanych Królestwa Polskiego przed Traktatem Tylżyckim uskutecznionych. Nakoniec Rząd Polski odstępuie Rządowi Pruskiemu część aktywów Xięztwa Warszawskiego, którąby od poddanych N. Króla Pruskiego na rzecz Rządu Królestwa Polskiego przypaść mogła. Art. 5.) Prussy z swey strony zrzekaią się trzech dziesiątych z aktywów wewnętrznych, które im art. 34. Traktatu Wiedeńskiego dawał prawo żądać od mieszkańców Królestwa Polskiego, niegdyś Xięztwa Warszawskiego Poddanych. Te trzy dziesiąte odstąpionemi są Rządowi Królestwa Polskiego. Art. 6.) Prussy odstępuią równie na rzecz Polski trzech dziesiątych, które tenże artykuł 34 Traktatu Wiedeńskiego z aktywów zewnętrznych Xięztwa Warszawskiego, Rządowi Pruskiemu zapewniał. Polska z swey strony bierze na siebie obowiązek zapłacenia, w mieyscu Prus, trzech dziesiątych części summ, któreby Rząd Saski mógł reklamować w moc artykułu 24 Traktatu Wiedeńskiego z dnia 18. Maia 1815. roku. Również przyymuie na siebie pretensyie, iakieby Poddani Sascy do Xięztwa Warszawskiego rościć mogli. Prócz tego, obowięzuie się Polska zastąpić Prussy w zapłaceniu trzech dziesiątych części summ, iakichby inne zagraniczne Rządy, lub ich Poddani mieli prawo poszukiwać na passywach Xięztwa Warszawskiego. Art. 7.) Rząd Pruski odstępuie Rządowi Polskiemu tę część, w iakiey Austryia, podług brzmienia artykułu 33 Traktatu Wiedeńskiego zobowiązała się przykładać do zaspokoienia długów Xięztwa Warszawskiego, długów, których Poddani Pruscy przeciw różnym Rządom władaiącym Xięztwem Warszawskiem do 1go Czerwca 1815. roku poszukiwać mogli. Nawzaiem Rząd Polski bierze na siebie obowiązek zapłacenia Austryi iedney dziewiątey, którey Rząd Xięztwa Warszawskiego mógł się był dopominać od Poddanych Pruskich; obowięzuiąc się nadto zaspokoić reklamacyie, iakie mieszkańcy wolnego miasta Krakowa z Obwodem do trzech dziesiątych passywów przez Prussy płacić się winnych rościć maią prawo. Art. 8.) Co się tycze pieniędzy papierowych przez Rząd Xięztwa Warszawskiego wypuszczonych i ieszcze pozostałych w kursie; billonu tegoż Xięztwa, którego wartość imienna wewnętrzną wartość przewyższa; obligacyy na okaziciela (wszelkiego rodzaiu) w bieg puszczonych, zawsze przez Rząd Xięztwa; nakoniec bonów dziesięciotysiąc-frankowych, utworzonych w skutek konwencyi Bajońskiey; Prussy zupełnie są wolne od wynagrodzenia za te różne obiekta, a część w iakiey do tegoż przykładać się miały stosownie do Traktatów, staie się ciężarem Królestwa Polskiego, i przez też zaspokoioną będzie. Art. 9.) Obadwa Rządy ureguluią, każdy z swey strony, pretensyie iakie ich Poddani zbiorowo lub poszczególnie wzięci, znaydą się w prawie roszczenia przeciw rozmaitym Rządom które władały Xięztwem Warszawskiem do dnia 1. Czerwca 1815. roku. Rzeczone pretensyie będą zaspokoiene przez Rząd każdy, bez pomocy drugiego, i takowe są od dnia dzisieyszego (co się tycze dwóch Stron kontraktuiących) uznanę wyłączaym ciężarem tey części Kraiu, która będąc oderwaną od byłego Xięztwa Warszawskiego, stanowi: bądź to część Państwa N. Króla Pruskiego, bądź też teraźnieyszego Królestwa Polskiego. Gdy iednak Rząd Pruski takież same pragnie przedsięwziąść środki, iakie ku zaspokoieniu tego rodzaiu pretensyie, przedsięweźmie Rząd Polski; zgodzono się, że ten ostatni uwiadomi w swym czasie Rząd Pruski o środkach Administracyynych, iakie w tym celu uzna bydź potrzebnemi, by N. Król Pruski mógł obmyślać podobne. Art. 10.) Ku zapobieżeniu, aby teraźnieysi posiadacze obligacyy, recepisów, biletów przekaźnych, lub innych iakichbądź papierów, które uznanemi zostaną za będące w dobrey i przyzwoitey formie, i podpisane przez Władze Xięztwa Warszawskiego, nie mogli, za pomocą szczegółowych przelewów, wprowadzić do iednego z dwóch Państw większey ich ilości nad tę, iaką toż zaspokoić przyięło na siebie; zgodzono się, iż posiadaiący iakikolwiek z wymienionych papierów, gdziekolwiekby ón teraz miał swoie mieszkanie, upomnieć się o zapłatę w tey tylko części ziemi może, gdzie był zamieszkałym pierwotny takowego papieru posiadacz. Pretensyie, które rościć mogą leśniczy, ziemiomiercy, dzierżawcy Dóbr narodowych, Dóbr koronnych, oraz darowizn skonfiskowanych, maią bydź wnoszone tylko do Rządu teraźnieyszego tych dóbr posiadacza i przez tenże Rząd uregulowanemi będą. Zaległe wypłaty (do 1. Czerwca 1815. roku) summ nazwanych duchowne i świeckie kompetencyie, zaspokoi Rząd posiadaiący ziemię, z którey tego rodzaiu wypłata pierwiastkowo oznaczoną była. Art. 11.) Wszelkie poszukiwania prawne przeciw Urzędnikom winnym zdawać rachunki, przeciw Administratorom depozytów i dzierżawcom dóbr narodowych, przez Rząd Pruski, aż do Traktatu Tylżyckiego, użytym w Prowincyiach przedtem

Pruskich, późniey część Xięztwa Warszawskiego składaiących, umarzaią się i wznowionemi bydź nie mogą. Dane przez nich rękoymie, wymazanemi będą z Xięgi hipotek i wraz z wszelkiemi aktami, lub papierami, za własność ich uznanemi, zwrócone im zostaną. Art. 12.) Z powodu postanowień ninieyszą konwencyią obiętych, Rząd Pruski obowięzuie się wypłacić Rządowi Polskiemu gotowemi pieniędzmi summę dwakroć sto ośm tysięcy ośmset dwadzieścia cztery talarów Pruskich, po odtrąceniu wszakże summy do zwrotu Prussom przypadaiącey i postanowioney artykułem pierwszym. Rachunek w tym celu winien bydź zupełnie ułożonym, a wypłata dopełnioną we trzy miesiące po ratyfikacyi ninieyszey konwencyi, lub prędzey ieżeli bydź może. Rząd Pruski obowięzuie się nadto wydać Rządowi Polskiemu, bez żadney zapłaty, ilość trzechkroć stu tysięcy cetnarów soli, zacząwszy od czasu, w którym skończy się kontrakt zawarty między obu Rządami, to iest z upłynieniem roku 1820. Sposób dopełnienia tey tu umowy ułożonym iest osobno w protokóle. Art. 13. Utrzymane są prawa Poddanych, instytutów i fundacyy Królestwa Polskiego oparte na posiadaniu obligacyi banku Berlińskiego Kompanii morskiey, iako również tak nazwanych Staats-Schuldscheine i wszelkich papierów bez wyiątku wydanych przez Poddanych, instuta lub fundacyie Pruskie. Nawzaiem utrzymane są prawa Poddanych, instytutów i fundacyy Pruskich oparte na posiadaniu obligacyi lub iakichbądź papierów bez wyiątku wydanych przez Poddanych instytuta i fundacyie Polskie. Utrzymane są również wszelkie wierzytelności lub ciężary hipotekowane na posiadłościach położonych w Państwach N. Króla Pruskiego, i nawzaiem, wszelkie ciężary i wierzytelności, hipotekowane na posiadłościach położonych w Królestwie Polskiem. Jak dotąd, tak i nadal wolno iest Poddanym, instytutom i fundacyiom obudwóch Mocarstw, zanosić iedni przeciw drugim stosownie do prawa, wszelkie skargi rzeczowe lub osobiste. Co się tycze prywatney fundacyi zwaney Towarzystwo ogniowe, zgodziły się Rządy obadwa, wyznaczyć Kommissarzy, którym się poruczy uregulowanie w Warszawie Obrachunków między Królestwem Polskiem a Wielkiem Xięztwem Poznańskiem do 1. Czerwca 1815. roku, rzeczonego Towarzystwa dotyczących. Art. 14) Obiedwie wysokie kontraktuiące Strony zapewniaią zobopólnym Poddanym swoim zupełną wzaiemność we wszystkich postanowieniach, ninieyszą konwencyią obiętych, i każda z nich wyznaczy Kommissarza, który się uda do Warszawy dla dopełnienia artykułów I. IV. IX. XII. i XIII. Poruczenie im dane powinno się ukończyć zupełnie we trzy miesiące po wymianie ratyfikacyi, lub prędzey ieżeli bydź może. Art. 15.) Ku dokładnieyszemu ninieyszey Konwencyi rozwinięciu i wskazaniu prawideł wypełnienia rozlicznych umów między dwoma Rządami zaszłych, ułożono oddzielny protokół, który taką moc i znaczenie zachowa, iak gdyby tu był co do słowa wpisanym. Obustronni Pełnomocnicy podpiszą go i będzie uważanym za część włączną Konwencyi.

Rossyia.

Z Petersburgu d. 16. Sierpnia. — Cesarz Jegomość, podług ostatnich wiadomości, d. 9. Sierpnia, około północy, przybywszy na stacyią Salmis, na granicy Finlandyi, miał tam nocleg, a dnia następnego, o godz. 5tey zrana, w pożądanym stanie zdrowia wyiechał do Finlandyi. — Cesarz Jmć dał w Archangelu na reparacyią klasztoru 3000 rubli.

Z Petersburga d. 13. Sierpnia. — Stałe Poselstwo Rossyyskie wysłane do Persyi, stanęło na mieyscu przeznaczenia swoiego, i naylepiey było przyięte. Król Perski zaprasza często Członków Poselstwa w Teheranie na uroczystości i festyny Dworu, na popisy woyska i t. d. Przy wszystkich podobnych okolicznościach bawi się Szach bardzo poufale z Ajentem (*chargé d'affaires*) Mazarewiczem i innemi członkami Poselstwa Rossyyskiego. Odstępuie przez to zupełnie od zwyczaiów wschodnich, według których, między Monarchą a wszystkimi bądź cudzoziemcami, bądź własnymi poddanymi którzy się zbliżaią do niego, zachodzi wielka różnica; dowód, niewątpliwy, że dobre porozumienie trwaiące między obu Państwami, ustala się coraz bardziey.

Gdy Poselstwo przybyło do Tabris siedziby Następcy tronu Abasa Mirzy, przyymowano ie nayuprzeymiey. Do śniadania zastawiono im stoły i stołki, co było dowodem wielkiey grzeczności. „Przyiechawszy wierzchem" (pisze ieden z Członków Poselstwa) przed pałac Następcy tronu, pościągano nam na dziedzińcu obuwie i wszyscy poszliśmy do gabinetu Xiążęcego w trzewikach i pończochach iedwabnych. Xiążę przyymował nas stoiący, w szatach obrzędowych i przy szabli; zaszczyt niesłychany u Turków i rzadki u Xiążąt Panstwa Perskiego. Wręczyłem Xiążęciu list Cesarski o którego zdrowie dopytywał się i t. d.